

Anonimizirana različica

Prevod

C-350/24 – 1

Zadeva C-350/24

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

14. maj 2024

Predložitveno sodišče:

Cour de cassation (Francija)

Datum predložitvene odločbe:

3. maj 2024

Vlagateljica kasacijske pritožbe:

HJ

Nasprotna stranka v postopku s kasacijsko pritožbo:

Crédit agricole Corporate & Investment Bank

[...] (ni prevedeno)

COUR DE CASSATION (kasacijsko sodišče, Francija)

[...] (ni prevedeno)

OBČNA SEJA

Javna obravnava z dne **3. maja 2024**

– Predložitev predloga Sodišču
Evropske unije
– Prekinitiv odločanja

[...] (ni prevedeno)

FRANCOSKA REPUBLIKA

V IMENU FRANCOSKEGA LJUDSTVA

SODBA COUR DE CASSATION (kasacijsko sodišče), izdana na OBČNI SEJI, z dne 3. MAJA 2024

HJ, stanujoča [...] (ni prevedeno) [v] Courbevoie[ju], je vložila [...] (ni prevedeno) kasacijsko pritožbo [...] (ni prevedeno) zoper sodbo, ki jo je 27. maja 2021 izdalo cour d'appel de Versailles (višje sodišče v Versaillesu, Francija) [...] (ni prevedeno) v sporu med njo in delniško družbo Crédit agricole Corporate & Investment Bank s sedežem [...] (ni prevedeno) [v] Montrouge[u] (Francija), nasprotno stranko v postopku s kasacijsko pritožbo.

Socialni oddelek Cour de cassation (kasacijsko sodišče) je s sodbo z dne 18. oktobra 2023 odredil, da se kasacijska pritožba dodeli v obravnavo občni seji.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [*postopkovni elementi*]

Cour de cassation (kasacijsko sodišče) je na občni seji [...] (ni prevedeno) [*postopkovni elementi*] po posvetovanju v skladu z zakonom izreklo to sodbo.

Dejansko stanje in postopek

- 1 Družba Crédit agricole Corporate & Investment Bank (CACIB) je zaposlila HJ s pogodbo z dne 17. januarja 2007. HJ je na koncu zasedala mesto uslužbenca za sisteme za informiranje strank v Združenem kraljestvu, preden je z 28. avgustom 2013 odšla na bolniški dopust.
- 2 To pogodbo ureja zakonodaja Združenega kraljestva.
- 3 Ker je HJ menila, da je žrtev diskriminacije zaradi spola in psihičnega nadlegovanja, je 23. septembra 2013 pri delovnem sodišču vložila tožbo za plačilo različnih zneskov iz naslova pogodbe o zaposlitvi in odškodnine.
- 4 Delovno sodišče je s sodbo z dne 26. junija 2019 zavrnilo njene zahteve.
- 5 Cour d'appel de Versailles (višje sodišče v Versaillesu) je v sodbi z dne 27. maja 2021 presodilo, da HJ ni izkazala primarnih dejstev, ki jih je mogoče upoštevati kot upoštevno okoliščino, iz katere bi bilo primerno sklepati o diskriminaciji v smislu členov od 13 do 19 in 136 Equality Act 2010. Odločilo je tudi, da obstoj diskriminatornega nadlegovanja v smislu člena 26 in povračilnih ukrepov v smislu člena 27 istega zakona ni dokazan.
- 6 HJ je vložila kasacijsko pritožbo.

Predstavitev kasacijskih razlogov

- 7 HJ v zvezi [z izpodbijano] sodbo izraža očitek, da so bili z njo zavrjeni vsi njeni zahtevki, katerih namen je bil zlasti doseči ugotovitev, da je bila žrtev diskriminacije zaradi spola, diskriminatornega nadlegovanja in povračilnih ukrepov.
- 8 V bistvu trdi, da je višje sodišče s tem, da je po zaporedni preučitvi vsakega od diskriminatornih položajev, na katere se je sklicevala, ugotovilo, da ni izkazala primarnih dejstev, ki jih je mogoče upoštevati kot upoštevno okoliščino, da bi bila podana diskriminacija v smislu Equality Act 2010, odločilo na podlagi razlage Equality Act, ki ni skladna s členom 19 Direktive 2006/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o uresničevanju načela enakih možnosti ter enakega obravnavanja moških in žensk pri zaposlovanju in poklicnem delu, ki sodišču nalaga, da opravi celovito presojo dejstev, da bi ugotovilo, ali se na podlagi njih lahko domneva o obstoju diskriminacije.
- 9 Poleg tega HJ trdi, da je višje sodišče, čeprav je navedlo, da je iz posredovanih listin razvidno, da so bili zaposleni, ki jim je bila znotraj družbe odobrena izselitev v tujino, v glavnem moški, menilo, da zgolj ta podatek ne zadostuje, da bi se domnevalo o obstoju diskriminacije do žensk, ob neobstoju kakršnih koli dokazov o kandidaturah žensk za izselitev v tujino. S tem da je odločilo tako, čeprav je dejstvo, da so izseljeni zaposleni v glavnem moški, omogočalo domnevanje o obstoju posredne diskriminacije in čeprav je morala posledično družba CACIB dokazati neobstoje diskriminatornosti [svojega] sistema mednarodne mobilnosti, se je višje sodišče, ki je zaposleni naložilo dokazno breme o obstoju diskriminacije, po mnenju HJ oprlo na tako razlago določb Equality Act 2010, ki ni skladna s členom 19 Direktive 2006/54/ES z dne 5. julija 2006.

Pregled načel in predpisov, ki se uporabljajo

I – Pravo Evropske unije

- 10 Kot je navedlo [Sodišče Evropske unije] [...] (ni prevedeno), se z načelom vzajemnega zaupanja od vsake države članice zahteva, da razen v izjemnih okoliščinah šteje, da vse druge države članice spoštujejo pravo Unije in zlasti temeljne pravice, priznane s tem pravom ([...] (ni prevedeno) mnenje Sodišča (občna seja) z dne 18. decembra 2014, 2/13, točka 191, ECLI:EU:C:2014:2454).
- 11 Načelo primarnosti prava Evropske unije, ki ga je [Sodišče] [...] (ni prevedeno) potrdilo v sodbi Costa (sodba z dne 15. julija 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, ECLI:EU:C:1964:66) in je opredeljeno kot „temeljno“ (sodba z dne 10. oktobra 1973, Variola/Amministrazione italiana delle Finanze, 34/73, Rec. 981, ECLI:EU:C:1973:101), vsem organom držav članic nalaga, da različnim predpisom Unije pripišejo polni učinek, pri čemer pravo držav članic ne more vplivati na učinek, ki je tem različnim predpisom priznan na ozemlju teh držav

(sodba z dne 24. junija 2019, Poplawski, C-573/17, točka 54, ECLI:EU:C:2019:530).

- 12 Obveznost skladne razlage, ki prispeva k zagotavljanju primarnosti evropskega predpisa glede na nacionalni predpis, ki ne bi bil usklajen z evropskim, izhaja iz obveznosti držav članic, da ob obstoju direktive dosežejo rezultat, določen z njo, in iz njihove dolžnosti na podlagi člena 5 Pogodbe, ki je postal člen 4(3) [PDEU], da sprejmejo vse splošne ali posebne ukrepe, da bi zagotovile izpolnitev te obveznosti. Ta obveznost velja za vse organe države članice, vključno s sodnimi organi, in v okviru spora med posamezniki (sodba z dne 10. aprila 1984, Von Colson in Kamann, 14/83, točka 26, ECLI:EU:C:1984:153). Ta sodna praksa je odtelej ustaljeno uporabljana. Zdaj se opira na člen 288, tretji odstavek, PDEU (sodba z dne 7. avgusta 2018, Smith, C-122/17, točka 39, ECLI:EU:C:2018:631).
- 13 Sodišče opozarja, da ima obveznost skladne razlage nacionalnega prava določene omejitve, ker ne more biti podlaga za razlago nacionalnega prava *contra legem* (sodba z dne 4. oktobra 2018, Link Logistik NN, C-384/17, točki 59 in 61, ECLI:EU:C:2018:810, sodba z dne 15. aprila 2008, Impact/Minister for Agriculture and Food in drugi, C-268/06, točka 100, ECLI:EU:C:2008:223).
- 14 Vendar dodaja, da mora nacionalno sodišče, ki v sporu v zvezi s splošnim načelom prava Unije, na primer načelom prepovedi diskriminacije, kot ga konkretizira direktiva, dejansko ne more podati razlage nacionalnega prava, ki bi bila v skladu s to direktivo, vseeno zagotoviti pravno varstvo, ki ga posameznikom zagotavlja pravo Unije, in zagotoviti polni učinek tega prava s tem, da po potrebi ne uporabi nobene določbe nacionalne ureditve, ki je v nasprotju s tem načelom (sodba z dne 19. januarja 2010, Küçükdeveci, C-555/07, točka 51, EU:C:2010:21, sodba (veliki senat) z dne 19. aprila 2016, Dansk Industri, C-441/14, točka 35, ECLI:EU:C:2016:278).

II – Direktiva 2006/54/ES

- 15 Namen Direktive 2006/54/ES, ki se v uvodnih izjavah 2 in 5 sklicuje na člena 2 in 3(2) Pogodbe ter člena 21 in 23 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, je zagotoviti uresničevanje načela enakih možnosti in enakega obravnavanja moških in žensk na področju zaposlovanja in poklicnega dela. V ta namen vsebuje določbe za uresničevanje načela enakega obravnavanja v zvezi z dostopom do zaposlitve, delovnimi pogoji in poklicnimi sistemi socialne varnosti. Vsebuje tudi določbe za zagotovitev večje učinkovitosti uresničevanja tega načela z določitvijo ustreznih postopkov.
- 16 V skladu z uvodno izjavo 30 te direktive „*naj bi države članice v kateri koli ustrezni fazi postopka uvedle dokazna pravila, ki so ugodnejša za tožeče stranke*“. V isti uvodni izjavi je tudi navedeno, da ima „*pomembno vlogo pri zagotavljanju učinkovitega uresničevanja načela enakega obravnavanja [...] sprejetje pravil o dokaznem bremenu. Kakor je to izreklo Sodišče, je treba torej sprejeti določbo, ki bo omogočala, da se dokazno breme prenese na toženo stranko, kadar gre za*

očiten primer domnevne diskriminacije, razen v zvezi s postopki, v katerih mora sodišče ali drugi pristojni nacionalni organ raziskati dejstva. Vendar pa je treba pojasniti, da presoja dejstev, na podlagi katerih se lahko domneva o neposredni ali posredni diskriminaciji, ostaja v pristojnosti nacionalnega organa v skladu z nacionalno zakonodajo ali prakso.“

17 Člen 19(1) in (2) te direktive določa:

„Dokazno breme

1. Države članice v skladu z nacionalnimi pravosodnimi sistemi sprejmejo potrebne ukrepe za zagotovitev, da se dokazovanje o tem, da kršitve načela enakega obravnavanja ni bilo, naloži toženi stranki, kadar osebe, ki se čutijo prizadete zaradi kršitve načela enakega obravnavanja, pred sodiščem ali drugim pristojnim organom izkažejo dejstva, na podlagi katerih se lahko domneva, da je prišlo do neposredne ali posredne diskriminacije.

2. Države članice lahko ne glede na odstavek 1 sprejmejo pravila o dokazovanju, ki so ugodnejša za tožnika. [...]"

III – Sporazum o izstopu Združenega kraljestva iz Evropske unije

18 V skladu s Sporazumom o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (ESAE), ki ga je Svet Evropske unije odobril s Sklepom (EU) 2020/135 z dne 30. januarja 2020 (v nadaljevanju: Sporazum), Združeno kraljestvo iz Unije izstopi z datumom začetka veljavnosti tega sporazuma, to je 1. februarja 2020.

19 Člen 126 Sporazuma vseeno določa prehodno obdobje, ki se izteče 31. decembra 2020 in v katerem se pravo Unije še naprej uporablja na njegovem ozemlju.

20 V skladu s členom 127(3) Sporazuma ima „[v] prehodnem obdobju [...] pravo Unije, ki se uporablja na podlagi odstavka 1, enake pravne učinke v zvezi z Združenim kraljestvom in v njem kot v Uniji in njenih državah članicah ter se razlaga in uporablja v skladu z enakimi metodami in splošnimi načeli, kot se uporabljajo v Uniji“.

IV – Equality Act 2010

21 Equality Act 2010 v členu 136 določa:

„1. Ta člen se uporablja za vsak postopek v zvezi s kršitvijo tega zakona.

2. Če obstajajo dejstva, na podlagi katerih lahko sodišče ob neobstoju vsakršnega drugega pojasnila odloči, da je oseba (A) kršila zadevne določbe, mora sodišče šteti, da se je ta kršitev zgodila.

3. *Vendar se odstavek 2 ne uporablja, če A dokaže, da A ni kršila zadevnih določb.*“

V – Nacionalno pravo v zvezi z dolžnostjo sodišča pri uporabi tujega zakona

- 22 Člen 3 code civil (civilni zakonik), na podlagi katerega je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) ob neobstoju posebne zakonodaje oblikovalo načela francoskega mednarodnega zasebnega prava, določa, da „[p]risilne določbe zavezujejo vse tiste, ki prebivajo na ozemlju. Nepremičnine, tudi tiste, ki so v lasti tujcev, ureja francoska zakonodaja. Zakoni, ki urejajo osebna stanja ter pravno in poslovno sposobnost, se uporabljajo za francoske državljane, tudi če prebivajo v tujini.“
- 23 Na podlagi tega besedila je Cour de cassation (kasacijsko sodišče) med drugim potrdilo, da mora „francosko sodišče, ki odloči, da se uporablja tuje pravo, [...] po uradni dolžnosti ali na zahtevo ene od strank, ki se nanj sklicuje, preučiti njegovo vsebino ob pomoči strank in po potrebi samostojno ter mora za sporno vprašanje uporabiti rešitev, ki je skladna s tujim pozitivnim pravom“ (Cour de cassation (kasacijsko sodišče), 1. civilni oddelek, 28. junij 2005 [...] (ni prevedeno), Bull. 2005, I, št. 289; Cour de cassation (kasacijsko sodišče), gospodarski oddelek, 28. junij 2005 [...] (ni prevedeno), Bull. 2005, IV, št. 138).
- 24 Cour de cassation (kasacijsko sodišče) je odločilo, da sodišča, ki ugotavljajo dejansko stanje, suvereno uporabljajo in razlagajo tujo zakonodajo (Cour de cassation (kasacijsko sodišče), 1. civilni oddelek, 13. januar 1993 [...] (ni prevedeno), Bull. 1993, I, št. 14).

Razlogi za vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 25 S kasacijsko pritožbo se na prvem mestu postavlja vprašanje vpliva izstopa Združenega kraljestva iz Evropske unije na dolžnost sodišča države članice, ki mora uporabiti zakon Združenega kraljestva, s katerim je bila prenesena evropska direktiva, v sodnem postopku, ki se je začel pred koncem prehodnega obdobja, če mora sodišče, ki odloča, odločiti po koncu tega obdobja.
- 26 V času dejanskega stanja (podpis pogodbe o zaposlitvi 17. januarja 2007; zatrjevana dejanja diskriminacije med letoma 2010 in 2013), pa tudi na datum, ko je bil začel sodni postopek (leta 2013), in datum, ko je delovno sodišče izreklo svojo sodbo (leta 2019), je bilo Združeno kraljestvo namreč članica Evropske unije. Nasprotno pa je na datum, ko je cour d’appel de Versailles (višje sodišče v Versaillesu) odločilo o pritožbi, to je 27. maja 2021, Združeno kraljestvo že zapustilo Evropsko unijo.
- 27 HJ pojasnjuje, da je bilo v času spornih dejstev Združeno kraljestvo še vedno del Evropske unije in je zanj torej veljalo pravo Unije, tako da je treba takrat veljavno nacionalno pravo te države razlagati skladno s pravili, ki izhajajo iz prava Unije, pri čemer ni pomembno, da na dan, ko je višje sodišče odločalo, britanska sodišča

niso več mogla postavljati vprašanj za predhodno odločanje Sodišču. V bistvu dodaja, da tudi ob predpostavki, da bi lahko bilo britansko sodišče zaradi te posebnosti oproščeno obveznosti skladne razlage, za francosko sodišče taka obveznost velja še naprej, ker mora uporabiti nacionalno pravo države članice Evropske unije, ki je veljalo v času spornih dejstev.

- 28 Družba CACIB v bistvu trdi, da mora Cour de cassation (kasacijsko sodišče) samo odločiti o združljivosti zakona druge države članice s pravom Unije in o veljavnosti razlage, ki mu jo dajejo sodišča zadevne države članice. Po njenem mnenju Cour de cassation (kasacijsko sodišče) nima niti naloge, da nadomesti sebi enakovredno tuje sodišče, da bi določilo usmeritev pozitivnega prava tuje države, niti naloge, da zavzame stališče o njegovi pravni politiki in njeni skladnosti s pravom Unije, kar spada izključno v okvir pristojnosti Sodišča Evropske unije, ki služi poenotenju.
- 29 Generalna državna odvetnica meni, da je treba Sodišču predložiti vprašanje za predhodno odločanje. Navaja, da besedilo Sporazuma in natančneje neobstoj določb v zvezi s pravom, ki se uporablja za spore, ki so bili sproženi pred sodišči držav članic v prehodnem obdobju, toda ki so še vedno potekali po koncu tega obdobja, vzbujata dvom glede vprašanja, ali se je, ko je višje sodišče razglasilo izpodbijano sodbo, pravo Unije še vedno uporabljalo.
- 30 Cour de cassation (kasacijsko sodišče) meni, da v zvezi s tem ostaja razumen dvom.
- 31 Če je za sodni postopek, začel pred koncem prehodnega obdobja iz člena 126 Sporazuma, na ta datum veljalo pravo Unije, vključno z Direktivo 2006/54/ES, so na datum, ko so višji sodniki odločili, to je 27. maja 2021, Pogodbi in, natančneje, člen 288 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU) v pravnem redu Združenega kraljestva prenehali učinkovati.
- 32 Čeprav se je torej na dan zatrjevanih dejanj diskriminacije člen 19 Direktive 2006/54/ES uporabljal za spor, se je treba vprašati, ali lahko Sporazum privede do tega, da sta uporaba prava Unije in zlasti obveznost, da sodišče razlaga pravo, ki se uporablja, skladno s tem pravom Unije, retroaktivno postavljeni pod vprašaj.
- 33 Mogoče bi bilo šteti, da čeprav je bil na ta datum na podlagi zakonodaje, ki jo je sprejelo Združeno kraljestvo, del prava Unije ohranjen v britanskem pravu, nobena obveznost skladne razlage tega prava s pravom Unije ne more temeljiti na pravu Evropske unije.
- 34 In obratno, mogoče bi bilo misliti, da ker so dejstva nastala in je bil postopek sprožen pred koncem prehodnega obdobja, mora sodišče druge države članice zakon Združenega kraljestva, s katerim je bil prenesen člen 19 Direktive 2006/54/ES, razlagati skladno s pravom Unije, tudi če odloča po koncu prehodnega obdobja.

- 35 Zato je potrebna razlaga Sporazuma, kar zadeva vprašanje, ali mora sodišče, ki odloča po koncu prehodnega obdobja, če so dejstva nastala in/ali je bil postopek sprožen pred tem datumom, šteti zakonodajo Združenega kraljestva, s katero je bil prenesen člen 19 Direktive 2006/54/ES, za zakonodajo države članice, s katero je prenesena direktiva.
- 36 S kasacijsko pritožbo se na drugem mestu postavlja vprašanje, ali se obveznost skladne razlage nacionalnega prava države članice, iz katere je sodišče, uporablja tudi, kadar mora to sodišče uporabiti zakon druge države članice.
- 37 HJ v bistvu meni, da kadar francosko sodišče uporablja določbe, ki izvirajo iz zakona druge države članice Evropske unije, bi moralo biti zavezano, da pod nadzorom Cour de cassation (kasacijsko sodišče) te določbe razlaga in uporablja skladno s pravom Unije. Med drugim navaja, da ker Cour de cassation (kasacijsko sodišče) nadzira skladnost zakona z mednarodnimi konvencijami, bi moralo *a fortiori*, kadar gre za zakon države članice Evropske unije, preveriti združljivost določb tega tujega zakona s pravom Unije, pri čemer se ne sme pozabiti, da na podlagi temeljnega načela primarnosti prava Unije to pravo velja v vseh nacionalnih pravnih redih držav članic Evropske unije in da je Sodišče v tem okviru nacionalna sodišča povzdignilo v redna sodišča, pristojna za izvajanje prava Evropske unije. HJ priznava, da če bi Cour de cassation (kasacijsko sodišče) presodilo, da obstaja razumen dvom glede obsega take obveznosti, bi moralo Sodišču predložiti vprašanje za predhodno odločanje v zvezi s tem.
- 38 Družba CACIB v bistvu navaja, da bi potrditev pravice vsakega nacionalnega sodišča do tega, da pod vprašaj postavi kateri koli zakon države, ki ni njegova, povzročala zelo kočljive težave in bi jo lahko države članice dojemale kot poseg v njihovo suverenost.
- 39 Generalna državna odvetnica v bistvu trdi, da če bi Sodišče odgovorilo, da se pravo Unije dejansko uporablja, bi bilo treba uporabiti njegovo sodno prakso v zvezi z načelom skladne razlage, za katero se zdi, da nalaga njegovo spoštovanje, kadar nacionalna sodišča uporabijo zakon druge države članice. Vendar navaja, prvič, da Sodišče ni izrecno potrdilo obstoja take obveznosti, in drugič, da njeno spoštovanje s strani vseh držav članic za Evropsko unijo pomeni politični razvoj v smeri tako obsežnega dodatnega povezovanja, da se zdi, da je treba Sodišču postaviti vprašanje tudi v zvezi s tem drugim vidikom.
- 40 Cour de cassation (kasacijsko sodišče) meni, da bi bilo treba za zagotovitev spoštovanja primarnosti prava Unije s strani Francoske države spremeniti naravo njegovega nadzora nad uporabo in razlago tujega zakona, če bi bilo francosko sodišče dolžno presoditi skladnost zakona, ki izvira iz druge države članice, s pravom Unije.
- 41 Cour de cassation (kasacijsko sodišče) se zaveda, da Sodišče od sodbe Marshall presoja, da direktiva „*sama za posameznika ne more ustvarjati obveznosti in se*

torej nanjo kot tako proti njemu ni mogoče sklicevati“ (sodba z dne 26. februarja 1986, Marshall, C-152/84, točka 48, ECLI:EU:C:1986:84).

- 42 Vendar Sodišče odloča tudi, da „*mora ob uporabi nacionalnega prava, pri čemer gre lahko za določbe, ki so starejše ali novejše od direktive, nacionalno sodišče, ki je dolžno podati njegovo razlago, to v največji možni meri storiti glede na besedilo in namen direktive, da bi se dosegel rezultat, ki je predviden v njej, in tako zagotoviti skladnost s členom 189, tretji odstavek, Pogodbe*“ (sodba z dne 13. novembra 1990, Marleasing, C-106/89, točka 8, ECLI:EU:C:1990:395).
- 43 Ker v skladu s sodbo Von Colson in Kaman (navedeno zgoraj v točki 12 te odločbe) načelo skladne razlage zavezuje nacionalna sodišča kot organ države članice, ki je dolžan spoštovati obveznost izvajanja direktiv v svojem nacionalnem pravnem redu, ni mogoče izključiti, da enako velja v primeru, v katerem mora to sodišče uporabiti nacionalno zakonodajo druge države članice.
- 44 V zvezi s tem je Sodišče imelo priložnost izjaviti, da „*mora sodišče, ki odloča o sporu, [...] uporabiti zakonodajo države, katere sodišča so navedena v [dogovoru o pristojnosti], pri čemer mora to zakonodajo razlagati v skladu s pravom Unije, zlasti z Direktivo [...]*“ (sodbi z dne 18. novembra 2020, C-519/19, Ryanair, točka 51, in z dne 8. decembra 2022, Luxury Trust Automobil, C-247/21, točka 67, ECLI:EU:C:2022:966).
- 45 Zdi se torej, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da ta nacionalnemu sodišču nalaga skladno razlago, tudi če mora uporabiti pravo druge države članice.
- 46 Toda ko mu je bilo izrecno postavljeno isto vprašanje, Sodišče nanj ni odgovorilo zaradi posebnosti zadeve, ki mu je bila predložena (sodba z dne 15. decembra 2022, C-577/21, ECLI:EU:C:2022:992).
- 47 Poleg tega bi lahko bilo koristno vedeti, ali je dolžnost nacionalnega sodišča, ki uporablja pravo druge države članice in ki ugotovi, da mu ni mogoče dati skladne razlage, enaka dolžnosti, ki jo opravlja, ko uporablja lastno nacionalno pravo, in ali je glede na okoliščine zaradi načela prepovedi diskriminacije, določenega v členu 21 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in konkretiziranega v Direktivi 2006/54/ES, to sodišče lahko tudi v sporu med posamezniki primorano ne uporabiti tega prava.
- 48 Glede take ugotovitve torej še naprej obstaja razumen dvom, tako da je po mnenju Cour de cassation (kasacijsko sodišče) predlog za sprejetje predhodne odločbe potreben tudi v zvezi s tem vidikom, ob upoštevanju, poleg tega, institucionalnega pomena odgovora.

IZ TEH RAZLOGOV Cour de cassation (kasacijsko sodišče, Francija):

NA PODLAGI člena 267 PDEU

Sodišču Evropske unije PREDLOŽI ta vprašanja:

1. Ali je treba Sporazum o izstopu Združenega kraljestva Velika Britanija in Severna Irska iz Evropske unije in Evropske skupnosti za atomsko energijo (ESAÉ), ki ga je Svet Evropske unije odobril s Sklepom (EU) 2020/135 z dne 30. januarja 2020, razlagati tako, da mora sodišče, ki odloča po koncu prehodnega obdobja, če so dejstva nastala in/ali je bil postopek sprožen pred tem datumom, šteti zakonodajo Združenega kraljestva, s katero je bil prenesen člen 19 Direktive 2006/54/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o uresničevanju načela enakih možnosti ter enakega obravnavanja moških in žensk pri zaposlovanju in poklicnem delu, za zakonodajo države članice, s katero je prenesena direktiva?

2. Ali je treba člen 288 PDEU razlagati tako, da mora nacionalno sodišče, ki odloča o sporu med posamezniki in mora uporabiti pravo druge države članice, podati – ne da bi načelo vzajemnega zaupanja to preprečevalo – tako razlago določb tega prava, ki je skladna z direktivo?

3. Če nacionalno sodišče meni, da ni mogoče podati take skladne razlage, ali je dolžno – kot bi storilo pri svojem lastnem nacionalnem pravu – ne uporabiti tega prava, kadar gre za splošno načelo prava Unije ali določbo primarnega prava, konkretizirano z direktivo?

PREKINJA odločanje o kasacijski pritožbi do odločitve Sodišča Evropske unije.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [*postopkovni elementi*]

[...] (ni prevedeno)